

Иван Вазов
Горска скитница

Кат се лутах в планините,
имах странна изненада:
на дъбрава в дълбините
срещнах аз девойка млада.

Тя сама в гората беше,
проста, прелестна и мила.
На шопкинка не личеше,
нито беше горска вила.

Аз попитах я коя е –
скитницата гиздолика –
в таз гора защо сама е.
А тя нежно ми извика:

– Как, не съм ли ти позната?
Ний приятели сме мили;
но светът и времената
нази бяха разделили.

Аз оназ съм, дето мрази
шумни градове и крясък,
на богатства и елмази
суетний презира блясък;

аз момата съм, в свобода
само шо цъфти, вирее,
диша в чистата природа,
в истината хубавее.

Аз съм волната девица,
дето идол не познава,
за венеца на кралица
гордостта си не менява.

Аз бегах от суетата!
Мраз ми иде по челото
от мермера на палата,
на министра от креслото.

Днес простирам пак ръцете

към другаря на песните –
не позна ли ме, поете?
Музата си поздравя ти!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4732>]